

„FIGYELŐ”

ÚJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Lap: **Fehérvári Klauiság**

Megjelent: **1949. MAJ. 15.**

16

A Vérmező

Négy éve, amikor elhallgattak az ágyuk Buda fölött, első pillantásunk e roppant szemétdombra esett. Fölöttünk kettényílt a ház, mint egy eldobott dinnye, előltünk egy züllött, szétvert zsoldoshadsereg szeméte büzőlgett, feltöltve a zöld mélyedést, ahol egykor Martinovicsék fejét vette a császári önkény. Buda vigasztalan romjában a Vérmező volt a katasztrófa tömény ábrázata, emberi és állati hullákkal s arablott zsákmány roncsaival, amit a németek hajigáltak el. Körül még füstölgött a város, s e kattanban a pusztulás édes szaga terjengett.

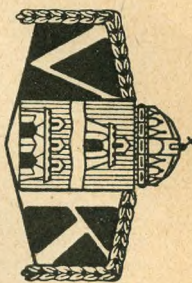
Évekig láttam e környéket a «béke» és a háború éveiben s láttam mindent, ami történt e finnyás, fényűző vidéken. Láttam a vaskos hercegnőt, aki reggelente rázatta itt magát széles hátú kancáján, nyomában az életunt lovással, aki mély megvetéssel szívtá a testes amazon szivarfüstjét s láttam a várbeli paloták lányait, akik enyhe undorral ereszkedtek alá telivéreik hátán délután elefántcsonttornyaikból az urizáló Budára, amit ptebejus tájnak bélyegeztek magukban. Láttam a parádokra idomított, elkinzott bakákat órákig dobogni a gyepen, azzal a dróton rángatott vak fejgyelemmel és alázattal, amelynek gyökereit egy gyomorbeteg Habsburg ültette el a néhai Monarchia valamennyi gyakorlóterén s láttam a csöszöket, akik alamusi gyanakvással figyelték minden gyermeket, ha rálépett a kincstári gyepre.

Ez volt az eráris paradicsom, az üde és ingerlő zöld tó, amelynek smaragd tükrét a felgereblyélt lovaglót zordabbul határolta, mint valami drótakadály. S láttam az ostrom küszöbén négy pökhendi játékágyuval, amelyek mérges vipera torkukat akarták szétmarni a törté-

nelmet s láttam az első német halottat, sután heverni lövészgödörében, valami torz, halotti haptákban, elégedetlen, mint aki megtette a magát. Láttam a menekülő repülőgépeket nehézkösen imbolyogni a gesztenyék kopasz ágai fölött s a végén; a nagy, halálos zürzavart, amikor szekereken és gyalog ide zudult a «védőssereg» toprongyos maradéka s itt be is fejezte csüggedten vakvégzetét. Magam is temettem éjjel gránátölcsérbé, félig elhantolt embereket az ostrom pogány rilusa szerint s láttam, valamivel később, ahogy eloszlott a füst, a roncsokat és tetemeiket, a zsákmányt és lomokat.

Azóta most jártam arra először. Az utca szétzuzott frontját kivasallták és vak, kipörkölt ablakait bevágták, a szennyes medencét nagyrészt feltöltötték. A gyepe már sarjad s az egykor száműzött budai gyerkőcök vigan rugják a labdát. Pár év és örökre eltűnik a medence, amely négy éve befogadta szegyenünk hordalékát, a betonteknőbe fizta viz csorog, kihajtanak a sebzett gesztenyék, följebb, a Várban már hántják a házak történelmi arcáról a hitbizományi gicseket és szédült nyárspolgárok építészeti hőbortjait. Itt ujul meg a büszke Buda, a fejvesztés terén, ahol a gőg és a hatalom üveggarangja alatt, mint egy tulfütött melegágyban tenyészett az elkülönültek kasztja s ahol most új hang száll a tetők felett. Mintha Martinovics kiáltana hangosan és biztatón...

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek				
Szerző:	A Vérmező			
Cím:	Vérmező			
Forrás:	Fehérvári Klauiság			
(Hely)	1949. máj. 15.	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)
Hevyszám	S			
Oszályozás				
712.21				
"1949"				
"Vérmező"				

Székesfehérvári házinyomda 1926 — 8891